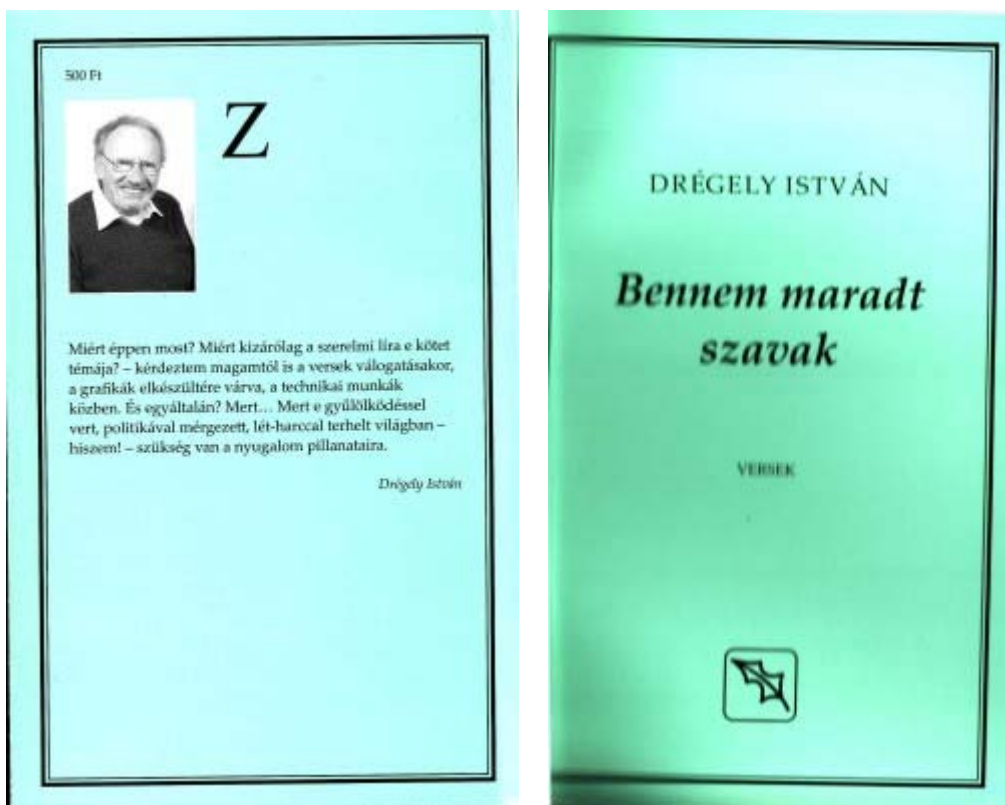

DRÉGELY ISTVÁN

Bennem maradt szavak

VERSEK

BUDAPEST

**Sorozatszerkesztő
SIMOR ANDRÁS**

**Grafika
Füzér József**

© Drégely István, 2015

Miért éppen most? Miért kizárólag a szerelmi líra e kötet témája? – kérdeztem magamtól is a versek válogatásakor, a grafikák elkészültére várva, a technikai munkák köz-

ben. És egyáltalán? Mert... Mert e gyűlölködéssel vert, politikával mérgezett, lét-harc-cal terhelt világban – hiszem! – szükség van a nyugalom pillanataira.

Drégely István

Letölthető:

[\[PDF formátumban \]](#) [\[EPUB formátumban \]](#)

*Az égiek közül köszönöm Panninak a segítséget,
a földiek közül pedig mindazoknak,
akik e kötet megjelenéséhez hozzájárultak!*

*Külön köszönöm Galántai Aurél
közreműködését.*

*Miként az ősi emlékeztető:
a holtak sírjára tett kövek
úgy gyarapodnak
szerelmes hévvel
nektek írt verseim*

Titkaink

Szőke és fehérbőrű volt,
s a darázsdöngésű nyári réten
a semmi-patak fahídja alatt
megmutattuk egymásnak titkaink:
neki már pelyhedzett selymesen,
az enyém még csak iszonyúan fájt.
Soha, soha többé nem láttam
ilyen megejtően szép csodát.

Volt idő

akkor még nem tudtam:
a beteljesülés gyönyöre
és a szakítás gyűlölete
lehet
egyazon szerelem virágzása
és kétségbeejtő sziromhullása.

Mannához

Tudom jól, nem szereted. Tudom bánt,
De engedd meg, hogy elszívjak egy cigarettát!

így! Most, hogy a dohány füstté bomlik,
S lomhán, ködként a bútorokra omlik,
A gondolatokat sorba állítom, feszesen,
S akarom, hogy minden szó Téged szeressen.

Érted tagadok minden emberi törvényt.
Nem bánom a nyelveken suhogó örvényt.
Átok túske-virágból koszorút fűzök,
S rózsának mellé saját átkokat tűzök.
Verejtékezve hordom a megvetés terhét,
Csak szeresd az érted lázadó embered!

1962. március

El ne hagyj

(„Mannámnak”)

Éjjel és nappal!
Éjjel és nappal...
Éjjel az álmok kuszaságában,
Csengetések riasztó, éles hangjában,
Kapualjunk maró léghuzatában,
A hazatérő lakók néhány szavában
Velem vagy...
El ne hagyj!

Éjjel és nappal!
Éjjel és nappal...
Nappal, a város élő zakatolásában,
A munkában, a magnók izzó csöveiben,
A felvett szövegek meghallgatásában,
Munkatársaim vitatkozó kedvében
Velem vagy...
El ne hagyj!

Éjjel és nappal!
Éjjel és nappal...
Mindig és mindenütt, a féltésben,
A konok férfivágyban, e testben,
Az óra ketyegésében, a szeles éjfélben,
E versben, és minden bolond tettemben
Velem vagy...
El ne hagyj!

1962. december 12

Lillafüreden

A sötétedő ég tartópillérei,
a fenyőkkel erezett hegyek között
vitt az utam a szállásig.
Mellém szegődtek útitársnak:
a kabát réseiben bújócskázó szél
és a körülötted tébláboló gondolatok.
Köszönöm nékik a csendes estét,
hogyan hozva a messzeséget
velem lehettél.

Hó

A gyermek kiált:
hó...hó...hó...
hógolyózni
hű de jó!
A hómunkás gondolja:
hó...hó...hó...
pénz lesz, de jó!
A síelő örül:
hó...hó...hó...
suhanni de jó!
Az autós mordul:
hó...hó...hó...
vezetni nem jó!
A vetés várja:
hó...hó...hó...
takarónak de jó!
Én úton vagyok
s szüntelen kavarog a
hó...hó...hó...
ez így nem jó!
Tőlem messze gyógyítanak,
rohannék Hozzád, de a
hó... hó...hó...
utamat állja, nem enged!
De lásd, míg jég-darabokként
ide törnek a szavak –
velem vagy!
EZ ÍGY JÓ!
Még akkor is,
ha nap-estig hull a
hó...hó...hó...!

Nélküled...

Nélküled-csend
téblából a szobában,
konokul ül
virágszirmú
könyvek gerincén,
bújik
az asztalon heverő
tárgyak árnyékában,
nyújtózik
lepedő-mező
gyűrődés-ráncaiban,
mellém fekszik
a nyitott szemű éjben,
velem didereg
reggel a konyhában,
fészkeli magát
a mosatlan edények piszkában,
kapaszkodik talpam alatt
a reggeli rohanásban,
némán tátoz
a vaskerék csikordulásában,
süketül hallgat
a repülőt emelő hajtóművek
dobhártya-dörömbölésében,
és csak három percig –
a nagy messziről hazasiető,
drótok gubancába vesző
hangod
törte szét
a nélküled-csend ólom burkát;
és a boldogság-kiáltásban
el is felejtettem megkérdezni:
HÁT TE KEDVES, HOGY VAGY?

Félek

Évekkel rakott vagonéletünk
egymáshoz csatolva robog
s a csattogó kerekek
verik szívünk pihekönnyű perceit,
viszik csalódásaink tonnaóráit,
rejtik szerelmes csókjaink csendjét,
jajongják a vetélések lélekzaját,
mesélik a gyermekölelés csodáját,
üvöltik a csalást megértő türelmet
és verik, viszik, énekelik,

jajongják, mesélik, üvöltik:
sze-ret-lek!... sze-ret-lek!
és itt remeg bennem szüntelen a
 félelem –
egyszer elveszítelek.

Szeretetté szelídített

Hessentsd el homlokod ráncait,
felejtsd el a félelemideg tűztáncát,
a szédülések testforgató örvényét –
add, fogd erősen kezem,
menjünk, járjuk be együtt
 a szeretetté szelídített
szerelemkert útjait.

Hétszerelmes tenger

Látod Kedves:
megint a pálinka
oldotta meg a nyelvem,
s kora-vénségem
rigolyáitól cserzett
vallomás-ökleimmel
szétvertem a csendet –
bekerítettem füled
csinnadrattás szavakkal,
szemeidet borítottam
csók-takaróval...
És Te el sem engedve
- nagy messziről,
Hét-szerelmes tengerről
hazajött vándort –
visszafogadtál!
Hozzád feküdtem,
hogyan tested melege
azt a másikat
testemből kiégesse...
De látod Kedves:
amíg bekerítem füled
csinnadrattás szavakkal,
szemedet borítom
csók-takaróval –
újra megérintett
a nyugtalanság szele,
s feszítve vágy-vitorlám

indulnom kell megint –
nagy messzire:
Hét-szerelmes tengerre.

A magány

Szerelemből gyökeredzett szeretetem nem,
csak testem fáradt,
helye lett benne a magánynak.

Lassan magadra maradsz
és magamra én,
ha ránk is köszönt
az álmatlan éjszaka.
Kezünk, mint eltévedt idegen egymás testén bolyong,
tétovázik,
és kérdőn kitarul:
miért hideg a másik?
majd ökölbe szorul
s a tenyérbe zárt sötétben derengeni kezd:
gerincünket perzselő tüzek egyszervolt emléke.

Megbeszéltük

Itt, a temetőben
kerten vagyunk:
Te, a visszavonhatatlanságban
– tűz égetett, víz szerterepített –
s én a testvalóságban.
Beszéljük hát meg!
Mit is?
A hűséged.
Hívtak ők – a már nem élők –
s a hűséget feladva
velem csak
a tárgyak emlékével maradtál!

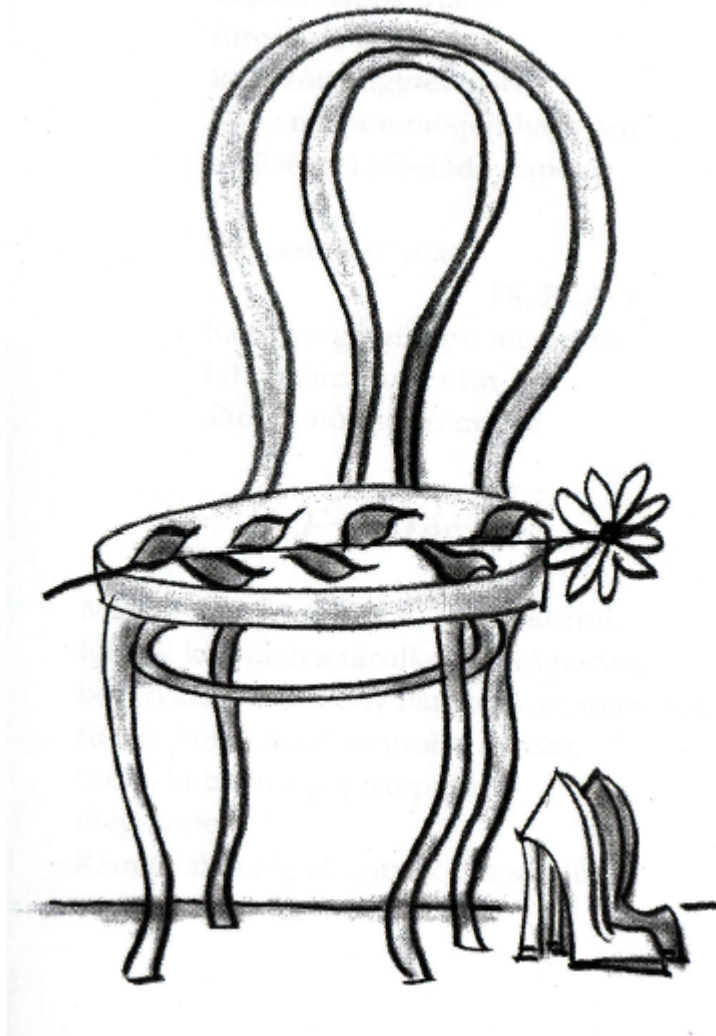
Beszéljük hát meg!
Mit is?
Az én hűségem!
Fájt az egyedüllét,
az esti csendek némasága;
hogy napközben kinyitva az ajtót
a szekrényben ruháid, cipőid
mozdíthatlanul Rád vártak,
s mind a fehérneműid a nagy fiókokban,

kedvenc nyakláncaid, bizsuid a dobozban
a tükör előtt – ahogy hagytad...

És ők?

A mindig kívánt, és a szeretett nők?
Nem tudtam gyökerestől kitépni vágyaim!
Nem kerestem őket, de hagytam magam sodródni
és miként régen, most is
csak a szemek fényében fürödtem meg...
Nem hagytak most sem igazán csalóvá lenni!

Érintések

Hihetném

Ahogy a nyár lohol
az esőlocsogással
veszett napok után –
futnék én is
kettőzött vágytól hajtva,
hogy magam mögött hagyjam
a hűséggel bíbelődő napokat.

Vágtáznék utánad,
HOZZÁD,
ha lenne gátat ugró merszem;
hihetném: vársz rám
ajtót nyitó szerelemmel!

Érintés

Miként az egyenes találkozik a körrel,
hajnali köd öleli a tárulkozó virágtestet,
borotvaél húz vékony barázdát az arcmezőn,
tükröt homályosít az utolsó lehelet,
szellő libbenti a papírrepülőt –
megérintettél!
Rám talált a rég eltűntnek hitt szédület.

Mi lesz velünk?

Sebesedünk rágalomkövektől,
s a pletykakínpadon veszünk –
vagy miként Jézus járta kálváriáját –
lépdelünk mi is lélekig tisztára vetkőzve
a bennünket ostromozok sorfala között.

Hazakísértelek

Csókjaink,
mint esőcseppek
hulltak lágyan
a kapualj-csendben.

Nagyon rég

Nagyon régen, magas égen
csillag táncolt ezüst-kéken,
indultam, hittem: elérem.

Csillag-tánca, ezüst-kékje
már hiába vár az égen –
Rád találtam itt a mélyben.

Belekiáltom az éjbe:
engem éget tüzes fénye,
szemednek éjfeketéje.

Négy betű

Csak négy betű a szó,

kimondani mégis borzasztó:
v-é-g-e!
Szerelem, csókok, mámor,
utcazajban éber álom –
v-é-g-e!
Jaj, hogy így és nem másképp
lett a boldogító szándék
v-é-g-e!

Féltékenység

Belém bújt, akár a mesebeli
öregasszonyba az ördög:
a féltékenység!
Ha volna szárnyam – felrepülnék
s arcul ütném a Napot;
fordítanám a végtelen éjszakába,
hogy ragyogásával ne csábíthasson.
A szellőt is zsákba gyömöszölném
s hajítanám a semmi-mélybe,
mert simíthatta bőröd,
poroszkálhatott tested mezején,
és oda is csókot lehelhetett,
ahová én csak képzeletemben
hajthatom sokszor Rád gondoló fejem.

Jel

Mint bűnös vállán a liliom jel,
úgy égett ajkamra ajkad bélyege;
s hiába menekülök, az emlék
felejthetetlenül itt kísért:
szerelmünk elől akkor gyáván megfutottam...
Ma újra s megint körülötted bóklászom –
Isten tudja milyen csodára várva.

Megvert engem az isten

Ablakok nyíljatok meg!
Legyen a város felett az ébredés riadója
szennyeinket nyelő kukáskocsik csörömpölése;
a reggeli gázfröccsöktől részegült autók
hördülése az álmot űző fegyverropogás,

és mindennél legyen hangosabb kiáltásom:

MEGVERT ENGEM AZ ISTEN SZERELEMME!

A hirtelen támadt templomi csendben
gyónósuttogással kérlek:
oldjál fel volt és jövőendő bűneim alól;
add áldásod fejemet simító tenyereddel,
mielőtt magamhoz veszek, mint áldozati ostyát.

Ott a körúton

Az est csodája volt:
elém toppant és ott
a körút egy percre néma lett.

Két tenyerem között arca
égetett, mint a Nap,
mosolya, fogafehérei a sugarak.

Már indult is tovább,
de búcsúzás közben mozdult a blúza:
melle villanata villámütés –
soha el nem múló sérülés!

Légy egészen az...

Légy egészen az, aki vagy!
De parányit nekem is adj
magadból! –
kezed mozdulataiból az intőt,
hogym ne nyúljak a telefonhoz;
szemed villanásaiból a tiltót,
hogym ne mondjam ki:
hiányzol
az est magány-csendjében;
hogym oldást azok a percek adnak,
amikor a vonal másik végén
Te vagy!

Szaltó mortále

Miként a trapézon lengőfogó-artista alatt feszül a

biztonsági háló, s dobpergéssel izgatott szívvel készülhet
és lendülhet a társ a halálszaltóhoz, úgy bíznám magam
Rád, Panni nélküli magányba-zuhanásom ellen...
nyújtanám kezem kezéd felé, vakon bízva fogó erődbe,
hogy együtt lendülhessünk tovább a kísérő reflektorok
fényében.

Némaságra ítélve

Mint a Levente Ziliája,
Te is ítéltél engem némaságra!
De még így is kegyelmességed áldhatom,
mert nem három évre, csak egy hétre szól
a beszédtilalom!

Fekete-fehér

Ha járatos lennék a zeneszerzésben
érzelmes szonátát, s dübörgő szimfóniát
vernék-ütnék a fekete-fehér billentyűkön –
s akarnám, hogy a húr-hangok rezdülései
oly feszesen mondják, kiáltsák érzéseim,
miként szemem fénye előtt feszülnek melleden
blúzod fekete-fehér csíkjai...

Várva

Jöttödre türelmetlenül várva,
az asztaltól az ajtóig
százszor megtette szemem az utat...
de a Neked őrzött szék –jaj! miért?-
most mégis üresen maradt.

A csepeli héven

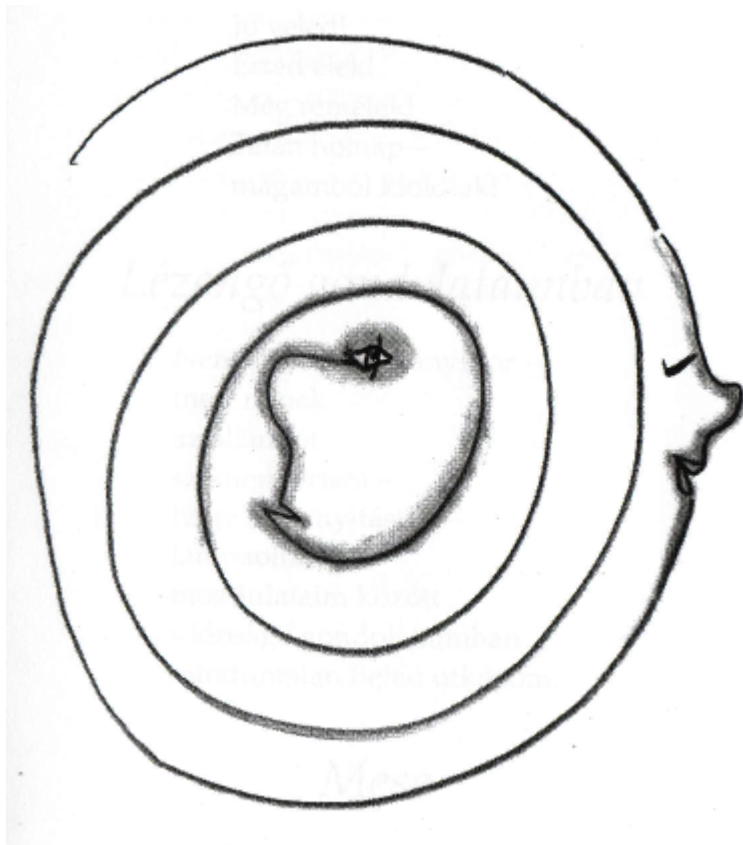
A vágyszínű hév surranó kerekei
énekelték a sebesség mámorát
– s azt is mondták:
a méterek csökkenése visz
mind közelebb Hozzá –

az énekes madárhoz,
aki a Csángó miatyánkot,
– meg a többi dalt –
csörgedező patak hangján:
apró csengő-loccsanásokkal,
kövekhez csapódó, de
szívhez szóló Öleléssel
adja át nekünk.

A legbolondabb

Bolondok között a legbolondabb!
Miért hiszem: csörgősipkás verseimért,
vallomás-bukfencekért,
Ő
a szerelem-aranyait rám pazarolja.

**Atomrobbanás volt az a szerelem –
emlék-sugárzásod ma is éget!**

Érted halt szavak

Íme, itt a fehér papíron
kiterítve fekszenek
az Érted halt szavak:
Szeretlek!
Jó veled!
Érted élek!
Még remélek!
Talán holnap –
magamból kioldlak!

Lézengő gondolataimban

Nem számolom hányszor –
mert minek
az állandót
számon tartani –
hogyan szemnyitástól
lámpaoltásig
mozdulataim között
s lézengő gondolataimban
minduntalan Beléd ütközöm.

Mese

Hiába forgatom
ujjamon gyűrűmet,
mesebeli fényesség
nem szorult belé,
s így nem történhetnek
velem se csodák.
Nem is tudom hát:
miért hiszem,
hogyan lehetne másként;
lehetnék
legkisebb királyfi,
ki legyőzve
a botránkozás-tenger hullámain,
a törpe-kajánkodók vigyorát,
a húhót csapó óriások seregét,
a hétfejű pletyka-sárkányt,
s mind a földi gonoszkodót –
jutalmuk
kit tündérnek látok én
kezét nyújtáná,
s királyi ágát
velem megosztáná.

Játszótéren

A nappali zsvajok
néma tanúi
a csonka-testű lámpák
hadirokkantként
ácsorognak a fák között
tűrve az idő és a játék
kegyetlen rúgásait
a kamasz tréfákat
a hintában sötétség gubbaszt
s a láncszemek között
halk füttyüléssel
bújócskázik a szél –
alszik a papír-lobogós
sárból gyúrt vár is
s didereg a homokban hagyott lapát
mint ahogyan
vas-hideg merevíti
párját kereső kezem
mely akaratlanul mozdul

hogyan hajad folyójában
megmártózzon
szárítkozzon melegedjen
tested melegétől
s mint vagonokat összekötő kapocs
kulcsolódjon ujjaiddal
újra és újra kérve:
a józanság-kalitkából kiszökve
fogadj be –
ki még itt
a játszótéren is
Téged keres!

Zsugorin mért percekért

Ököl, kés, kötél mesterei,
csodálatos Mandarin hóhérai
nektek adom kínzatásom vér-virágait,
csontjaim roppanását
a százszor és ezerszer
álmodott egyetlen óráért,
zsugorin mért percekért:
amikor a betonfalak elfordulnak,
megszakadnak az utca-torkok hangszálai
s a csend göbjét csak lélegzetünk
és egymást ölelő mozdulataink törik szét!

Legyetek irgalmasak

Lengő sörényű, szélben horkanó,
tűzet fújó táltos paripák utódai:
szilaj vágta szédült habos sügyű lovak
legyetek hozzám ti irgalmasak!
Csillagrúgó patáitokkal tapossatok szét –
és borítson be a por, fogadjon magába a föld:
a helyetted ölelő.

Leszek néma foglyod

Sebezve egymást
tőr-szavainkkal
kegyetlenszép
harcot vívtunk

mígnem a lehetetlenség
harapófogója
kettévágta
a reménység fonálát –
meghajtom hát előtted
verseim fehér zászlaját
s leszek néma foglyod
bekerítve magam
az emlékek
árammal telített
szöges drótjaival.

Karjaiba vett a messzeség

Az ólomcipőben
vánszorgó napokra
itt hagyott búcsú perceit,
mint végtelenített magnószalagot
tapogatta az emlékezés mágnes
mi búcsúzóik álltunk a vonat mellett,
s Te kihajolva az ablakon
egyszerre nevettél sírtál –
bírókra kelt a valóság és hitetlenség,
de nekifeszült a négyezer lóerő,
mozdult a kerék,
csapkodott sirályszárnyként
a búcsút intő kéz
– már hívtalak volna vissza –,
de zöld szemével kacsintott a szemafor
s karjaiba vett a messzeség.

Adj király katonát

Lásd: vár a munka,
előttem a jegyzet
kínlódva, tapogatva
körbe-körbe járom a témát –
tanulom a láb nélküli
körharisnyák és harisnyanadrágok titkát
fonal, tű, kónuszok,
kötőgépek darázsdöngése,
terv, program, számok...
s lám egyszer csak
azon kapom gondolataim,
hogy vásott gyermekként
a számoktól, tolitól, papírtól

megszöktek,
és körülötted legyeskednek
fülig pirulva;
hol pedig duzzogva,
majd harsány kiáltással:
„adj király katonát!”
rohannak összefogódzott,
akaratod ellen,
mely szakíthatatlan –
s vérző orral,
tépett ruhával
térnek vissza
a számok, körharisnyák
és a harisnyanadrágok
egyszeregyként
megfogalmazott
rideg szabványaihoz.

Megváltani fájdalmad

Vártalak
a rideg reggelben csörtető villamossal,
forrón buggyanó feketekávé illatával;
vártalak
a kiszáradt föld eső-nyelő mohóságával,
megáradt folyók gátszakító erejével;
vártalak
ahogyan éhező remeg morzsányi kenyérért,
rab várja a szabadulás perceit;
vártalak,
hogyan szorongásaim csomóit mosolyoddal kioldjad,
szavaid gyolcsával fájó idegeimet bekössem;
vártalak –
s hogy itt vagy végre –
szomorúság merevíti arcod.
Tőled vártam enyhülést,
s lám, most én vigasztalhatlak Téged.
Megváltani fájdalmad
– ha akarod – keresztre feszülök Érted!

Vergődés

Eretnek akarattal
hittem,
hogyan egyszer
szétszakítva

a gravitáció szálait
Veled szállhatok...
de a szárny:
a könnyű csontú –
vasat hasító
acsarkodásom lángjától
megégett,
s nem maradt más hátra:
égett-szárnyú gépbe kellett szállni –
ejtőernyő nélkül
katapultálni...

Így jó

Testem a földön,
mert a víz, vér, csont, hús
tömegének gravitációja
ide vág,
de mint a vitorlázógép
a termikek felhajtó erejével
emelkedik föl, föl,
libeg, zizzelve hasítja a levegőt,
úgy vitorlázik gondolatom
körülötted szüntelen.

Átléptél fölöttem

Akár a kővel hajított
kirakatüveg
az éjszaka csendjét
szétcsörömpölve
darabokra törve
hullottam Eléd
– egy pillanatra
riadt és dühös szemek
kémleltek a sötétbe
azután visszafordultak
a tej-meleg álmom forгатagába –
Te meg vigyázva
hogy ne sértsenek a szilánkok
átléptél fölöttem.

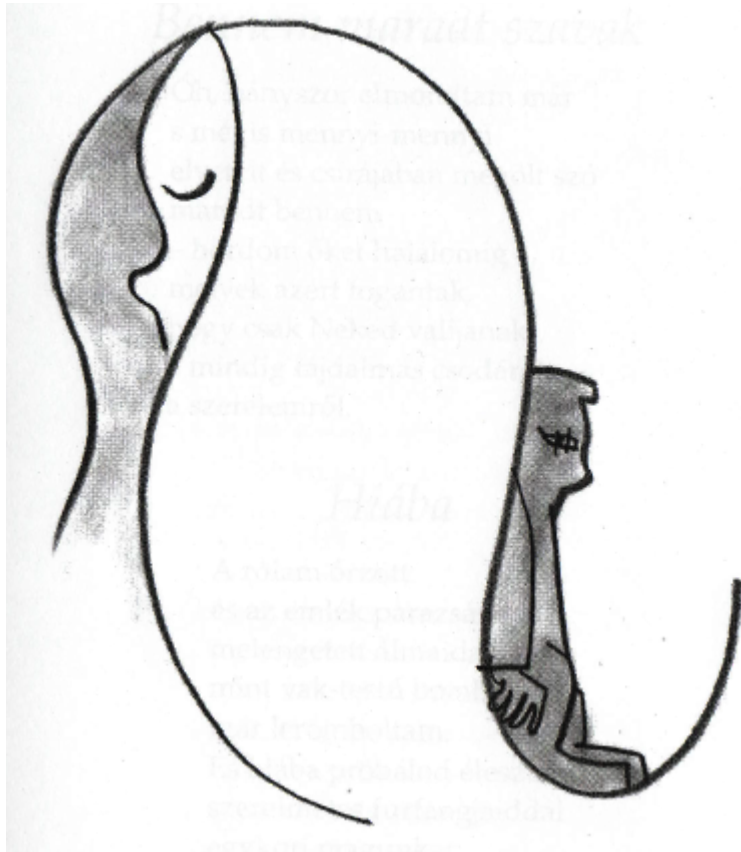
Megnyugvás

Dühödt tengerektől rágott partok:
a nap-kilométerek fogynak lábam alatt,
felettem néma a bűn-sötét ég,
hajolnak a csupasztestű fák –
az ágak holt kezek:
a szerelem trapézkötelei.
Egyre messzebb leszek Tőled!
S a nap-kilométerek végén
a megnyugvás őszülő angyalai várnak.

Fény nélküli kupolában

A napok, az idő homokóratorokán lassan hullanak tegnapból
a mába; s hiába a bohóctréfa, mosolygás, idegkötözés, a
közömbösség-pengék nyeldeklése; hiába dugom fejem a
süketség habba, hiába ugrálok a családi gumiágyon; a
csókok
dobpergése között hiába vetem a mámorszaltókat, ha az
emberekkel telt arénában egy szék mindig üresen marad, ha
a nagy attrakciók s a finálé után – a verejtékszagtól átitatott
porond felett, a zabolák és pattogó ostorok akaratába
kényszerített lovak patájától felkavart porszemeken libegve
még itt kering a taps, a nevetés – magamra maradva a fény
nélküli kupolában mondataink kifeszített kötelén lépkedek,
markolva az emlékek bambuszát; szédülök, de fenn tart a
képzelet, hogy a kötél-út végén mégis csak ott vagy, vársz!
S
elérek Hozzád, még mielőtt az utolsó homokszem magával
ragadna az idők végtelenjébe...

**Ha osztható lehetnék egyként,
magamból mindent neked adnék**

Mint minden nap

testnek a kenyérre,
léleknek a hitre –
úgy van szükségem RÁD!

Bennem maradt szavak

Óh, hányszor elmondtam már
s mégis mennyi-mennyi
elvetélt és csírájában megölt szó
maradt bennem
– hordom őket halálomig
melyek azért fogantak,
hogy csak Neked valljanak
e mindig fájdalmas csodáról:
a szerelemről.

Hiába

A rólam őrzött
és az emlék paraszával
melengetett álmaidat,
mint vak-testű bomba
már leromboltam.
És hiába próbálsz éleszeni
szerelmes furfangjaiddal
egykori magunkat;
akarod újra magasba emelni
képzeleted bálvány-kőszobrát,
mert a szerterepülő idővel
darabokra hullott az is,
csak atomjai hevernek itt
a nap-törmelékeim között.

Surranó tolvajként

Jaj, miért hiszed,
hogy felcsókolhatod
harminc éves álmából
csipkerózsika-életű
szerelmünk!

Minek az emlékezés
tüzének szitása
- hogy volt nekünk is
ezer egy éjszakánk
ha a mesék napjaira
irdatlan hegyet hordtak
a Nélküled telt évek múlásai;
ha most is
csak surranó tolvajként
lophatjuk át magunkat
a feledkezés ritka perceibe.

A vonaton – szeged felé

A Tőled kapott diót,
akár a remény zöld kövét –
szorongatom kezemben,
mert hinni akarom:
mint a kinti hó alatt,
a fagyott földben
megered majd a mag,
úgy hajt ki megint
szerelemrózsánk.

Az idő

*Mottó: ...Majd az idő mindent
meggyógyít!*

Nem!

Az idő nem rendez el semmit!
Csak teremteni tud napra-napot:
boldog mát és várt holnapot;
teremteni születést, boldog ragyogást,
szerelmi ájulást
és nem rendez el semmit –
hullik rám az idő-rög,
köti, oldja életem a mindörök,
miként hozzám köt Téged is
a múlt – a homályba vesző –
és az ismeretlen jövő.

Ha veled vagyok

Ha Veled vagyok,
elhagy a Sámson-akarat
- hogy Nélküled kell járni utamat –
s anélkül, hogy ollót ragadnál
a vágy-fürtjeim
maguktól hullanak eléd,
bújok erőtlenül
karjaid ölelő sáncai mögé,
s a lélek megnyugvása,
hogy az álmok eleven valóságaként
fejem nyugodhat melleden.

Ott a fényben

Irigy voltam a látványra,
mert behunyt szemed
vágytól szépült ragyogása
önfeledten
- de nélkülem –
ölelkezett az ágyra hulló
napfénnel.

Virág névnapodra

Harmadik napja tárcsázom az S.O.S. jeleket
s egyre türelmetlenebbül hallgatok, várom
a félelmet oldó kattanást, és a hangodat:
„Nem, nem történt semmi baj velem!” –
de hiába!
Rajtam már a ruha, a cipő, indulnék,
mennék utcáról-utcára utánad –
de hová?
Toporgok hát itt, a szobában –
szabadon és mégis bezárva
a hallgatás-cellába,
nézhetek százszor az utca túloldalára,
hol a sarkon a beforduló szél
csak az esőt kapja táncra,
s képzelhetem: ott állsz te is, várva,
hogyan zöldre váltson hozzám a lámpa.

Értünk nem száll vízre

Keményedik bennünk
a bizonyosság:
Te, meg én
– Isten kezétől két
félresikerült
teremtmény –
úgy kerültünk egymás mellé,
mint zuhatagos folyóban
a kormányozhatatlan csónakok.
Forgolódunk
a kielégítetlen vágyaink örvényén,
kötöttségeink szikláinak ütközünk ...
és darabokra törve hiába kapaszkodunk
a mégis-remény deszkaszálaiba:
mert értünk nem száll vízre
Orfeusz Kharón ladikján,
hogyan visszahozza szerelmünk
„a túlsó partról”.

Még hallgatásainkkal is

Ahogy a lámpa fényköre
halvány derengést adott a szobának –

annak a néhány négyzetméternyi
békesség-országnak,
s benne az ágyszigetnek,
melyen a gyűrött takaró még őrizte
kinyújtóztatott testünk melegét –
ahogyan ültünk a fotelokban
s a hangunkat is visszafogva
beszélgettünk az ablakon túli valóságról,
és a bennünk vajúdó álmainkról –
oly váratlan ajándék volt
az a mélységes nyugalom,
mellyel – ha percekbe zsugorítva is, de –
megajándékoztál bennünket Uram,
hogy még a hallgatásainkkal is
szerelmesen érinthettük egymást.

Csak egy volt

Magadhoz ölelsz,
s szemedben a csodaváró fénnel
szeretnél hinni a „feltámadásban” –
hogy részünk lesz az egymásra találásban.
De Jézus csak egy volt és Lázár is
a holtából feltámasztott,
és azóta sem érkezett újabb utazó
arról a messzi, még ismeretlen tájról,
hogy beszéljen, hitet adjon:
feltámadásról.

Konyhaóda

A konyhában, a magányasztalán
hever a kés, villa, kanál –
még üres hallgatással
vár a mély és a lapostányér,
s itt fekszik a szegett kenyér –
a gáztűzhelyen meg edények
színes zománcruhában, feszes karéjban –
láng forrósítja a levest a fazékban,
a lábasban sülnék a hús szeletek
és a krumpli-karikák is barnára süttek már –
enni kellene...
de Nélküled vert kutyaként
messze elkerül az étvágy!

Befogadnálak

Ha erdő lehetnék
– magamba rejtenélek.
Ha Nap lehetnék
– csak Rád sütnék.
Ha föld lehetnék
– befogadnálak,
mint anyaméh a jövő-magot.

Találkoztunk

Tévedve mélyen a késett vallomás rengetegében,
kirakjuk emlék-zsebeinkből az egymást sértő
és mindennek ellenére egymást nem felejtő
szó-köveink sokaságát, hogy ne tévedjünk –
legalább most együtt találjunk a fényre...
megint hallgatunk, csak szemünk beszél,
de tudom már:
Téged megcsaltak szerelmi álmaid,
engem meg az akkori gyávaságom józanít.

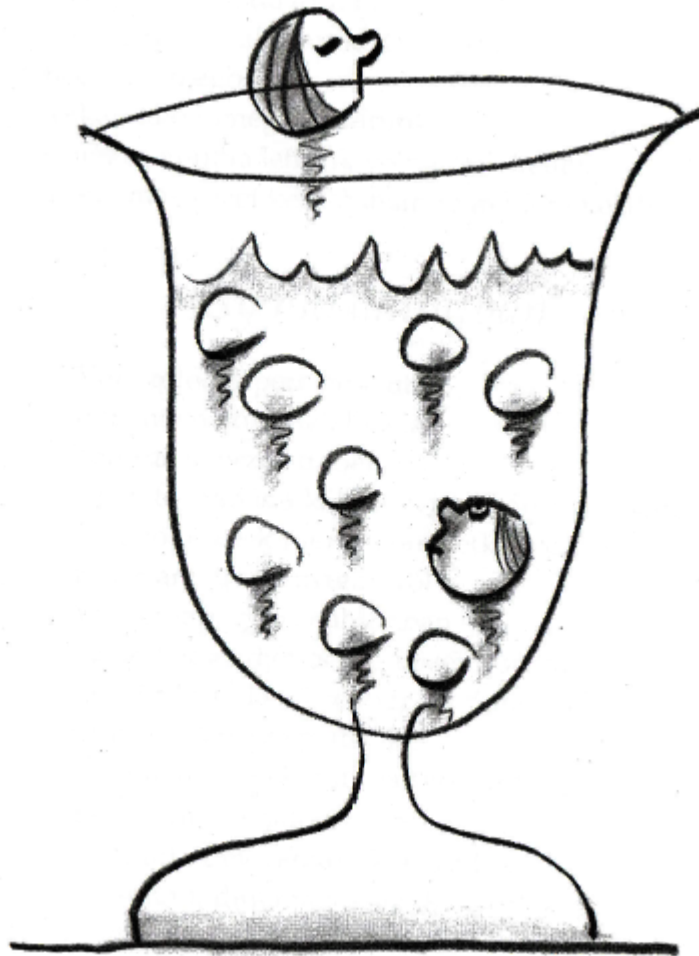
Születésnapodra

A világmindenség
pontja TE,
a világmindenség
pontja Én:
egymástól megannyi
fényév-messze voltunk
és mégis
a világmindenségpontja én,
a világmindenség
pontja TE
egymásra találtunk
a végtelenben –
és lettünk:
– TE meg ÉN –
a szerelemmindenség
egyetlen pontja!

Hiszem

Egyszer, ha
szerelmünk napfogyatkozását
csalódásainkkal kormozott üvegen át is nézzük
– hiszem – örök csodában volt részünk.

Sivatag-szomjúság az irántad érzett vágy

Hinni kezdtem

Tolakszik számra a kérdés:
hihetünk-e az egymásra találás
valamiféle „csoda történéseiben”,
hogyan együtt kiáltottunk „takarodást”;
hogyan a tömegben...
a skandaló tömegben álltunk
s mégis, mintha lettünk volna csak ketten –
az egymás kezét kereső akaratban hinni kezdtem!

Gyónó áhítatban

Vonszolódik perc perc után,
miként én közelítek hozzád
bátortalan érzelemmel.
Lásd, tegnap is a kétségek paravánja vett körül
s mögötte lélek-meztelenre vetkőzve
vallottam neked magamról
a vasárnapi gyónó-áhítatban –
s a szobacsendjét csak a közénk surranó
Krampi macska törte meg apró neszekkel.
Panniról is beszélgettünk
a velem történtek mindentudójáról,
de O nem szólhatott közbe
ha itt-ott az elevenítések lendülete
már-már lódító magasságokba tört,
mert csak nem régen zuhant Rá
a nem-lét iszonyú súlya.
De a hosszú együttlét kovácsolta hittet
szeretném hinni: majd útra bocsát engem –
Hozzád!

Kéregető

Ölelj a két karoddal –
vigyél magaddal
s én becézlek
áldó szavakkal.

Két gömbölyű...

Két gömbölyű: gyönyörű!
Két domb: melleid csúcsosodnak
a szerelmes zöldben,
hol álmaim megszülnének
a valóság vágyaim.

Vasárnap volt...

Vasárnap volt. Délután. Ültünk a szoba csendjében,
beszélgettünk, eszegettünk, iszogattunk
és én, gyakran lopva, de figyelmesen néztelek –
örökítettem szavaidat, s velük intő tekinteted,
hogy ne feledjem egyetlen percre sem:
meg kell másznunk a kétségek hegyfokait
mielőtt egymást kerítő, taszító tetteinken
győzedelmeskedik a bennünket egyesítő béke.

Lesz magunk csodája!

Az élet-évek, kételyek, kétségek, a félelmek
tankjai szüntelenül csörömpölnek mögöttem,
fenyítve, hogy eltaposnak s vége, mindennek vége...
És hiába tekintek fel kérőn a végtelen égre –
Isten már nincs velem, s nincs velünk sem!
Miként a sors útján egymás felé terelt bennünket,
úgy ereszti el most a kezünk, hagy minket szabadjára:
menjünk külön-külön akár négy égtájra...
– De Uram! Még csak lelkünk kering egymás között,
csak a bennünk rejlő történések ajtaja lett kitérve
és állunk tétován – a szerelemre várva.

Hinni akarom: lesz magunk csodája!

Képzelet

Megengeded, hát itt vagyok.
Hoztam kolduló-testemet,
remélve, hogy Nálad békére találok.
S ím türelmetlenséggel rakott zsákom
kint hagyom küszöbödön és feléd fordulok:
szemem kapaszkodik szemedbe –
magamat vallomás rongyaimmel fedve
kérelek: fogadj kegyelmedbe!

Bár Isten nem vagy, de mint létéltetőmhöz
szólok, kiáltok kétséggel hozzád:
bocsásd meg ellened vétésem,
– ha egyáltalán bűn a szerelem-érzésem,
amit kiáltanék szerte-szét világgá –
váljanak kérő szavaim imává:
„Előtted sajduló érzéssel állok,
s örök fogásra – kezedre várok!”

Lélek és vágy

Én dagályosan dagasztom –
Te apályosan apasztod
a szavakat,
míg nem egyszer kiegyenlítik egymást
s mi némulva állunk majd a víz-föld határán –
nézünk az ismeretlen távolba
s közben lélek a lélekkel egyesül,
vágyaink meg térdet hajtanak
az akarat oltára előtt

Vashoz kötődik a vas

Álom-szabadsággal testünkben
kitörtünk kötöttségeink rabságából –
egymásé lettünk...

Eggyé vált testünk,
miként hegesztő pisztoly lángjától
vashoz kötődik a vas!

Hívásra várva

Várva a Hozzád hívó telefoncsörgést,
hogy teázás közben beszélgessünk
a velünk, s a körülöttünk történelekről;
s óh igen, hogy „megváltsuk a világot”
– ami, mint ismerős, Jézusnak sem sikerült.
Élünk hát mi is mindennapok bűneivel,
s az egyre ritkábban történő jó tetteivel körülvéve,
és nézzük önkínzó szenvedéllyel,
amit világ borzalmaiból

az érzéketlen képernyőn élénk löknek,
riasztva együttlétünk nyugalma –
keserítve teánk ízét is.

A magányt-oldó

A lélek magánya,
akkor is magány,
ha gazdája a tiltakozó gyűlésen
ezrekkel torkaszakadtából ordibál;
ha bálteremben a keringőzők között
boldogságot mímelő arccal
vigyáz a taktus és lépés összhangjára;
ha belemerül az – óh! –csodás szemekbe
és akkor is magányos a lélek,
ha egyedül gyúrja a betegség láza,
vagy éppen a halállal parolázva
készül másvilágba;
vagy csodaként lépeget tovább útján;
ha még mindig arra vár:
nyíljék előtte az ajtó –
fogadja két karral a „Magányt-oldó...”

Erősen tűnődöm

Létem romkocsmájában
kortyolgom a bűt felejtető vodkát
s közben erősen azon tűnődöm:
miként kerülhetnék abba a boldog állapotba,
hogy lelkem és testem
testeddel, lelkeddel egybe forrva
jutnánk el együtt a
Beteljesülés-hegyoromra!

Mi másról?

Mi másról,
ha nem egymás dolgáról
beszélni mennék hozzád?
Vagy
most megengednéd:
melléd kuporodhatnék!?
Képzelem mint tiltakoznál

s az est máris kint talál
az utcán, a metró állomáson
ahol róhatom a semmi köröket,
míg maga előtt tolva a dohszagot
bezuhan az állomásra a szerelvény...
még jó, hogy a búcsú puszinál
bőröd illata befészkelte orromba magát,
s így jössz velem haza, hozzám,
hol nagy a csend, a sötétség
- ilyen hely lehet az öröklét-
s kihűlt szobákat járva keresem nyugalmam
parancsolom magam maradásra,
kényszerítem magam az alvásra...

Adnám...

(Asszonykérő)

Adnám magam:
izmaim, csontjaim, agyam...
adnám mind, ami vagyok –
érted,
mindenért!

És adnám minden magamat
csak érezhessem éltemben
- mi még hátra van –
velem vagy...
velem vagy!

Hallom a hangod

Mint Messiás-hívő,
úgy várom a telefoncsörgést,
amely Veled összekapcsolhat,
nem csak lélekben,
hanem a lét-valóságában,
mert hallom a hangod:
az éleset, a haragvó mondogatót,
s a kedveset: a mély megnyugtatót.

Minden este

Gyermekkoromban,
– szentléránti Nagyanyámnál-
az esti harangozáskor imádkoztunk.
Alvás előtt, kértük Jézusunkat:
míg alszunk, vigyázzon reánk!-
Így olvasom esténként íméled,
valamennyi betűjét, minden szavát –
és benézek a leírt szavak mögé,
hogy lássam: van-e legalább egy
– magadhoz hívó –
lét-utunk együtt folytatására buzdító!

Zuhanás

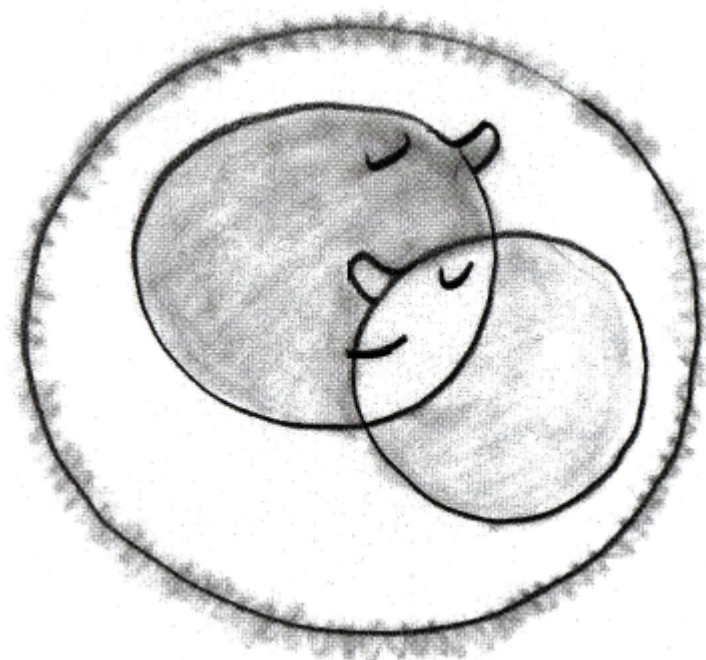
Akár a meglőtt madár
létszárnyam összecsucódott már –
zuhanok súlynövelő sebességgel
a mélységes semmibe!

Csak...!

Nem tudok
lemondani Rólad,
mert az utcai ész-érvet
legyőzi a szív és a lélek uralma!

Csak...! Áldani akarlak jó szóval,
segíteni minden tettemmel –
lobogós,
vagy akár dühödt szerelemmel.

**Ha egyszer megöregszem,
ha csendes lesz a szívem ...**

A körben

Benne vagyunk a körben,
összeláncolva járjuk napjaink táncát: körbe-körbe.
Negyvenhárom év-láncszemei fonódnak,
kötnek egymáshoz közel és távol bennünket –
őrzik szépséges és lassan halványuló szerelmünket,
vágják húsunkba a megadás-rendjét,
hogymiként is vágyódnánk másra,
ha álmaiikban tennénk is magunkat szabaddá –
nem mehetünk soha messzebb a lánc hosszánál.

Nő az utcán

Magasra tartva a fejét
vonul az utcán,
s miként ha ülnék hintán,
szállnak gondolataim
előre-hátra:
szemem-csókja tapad mellére,
s tenyerem hidege enyhül
feneke képzelt melegén.

Időjárás-jelentés

Tegnap ragyogott, ma borult az ég.
S miként változik a napok kedve,
úgy köszöntöttél tegnap csókkal,
andalítottál szerelmes szókkal,
és lám, ma meg a kulcsot az asztalra téve,
majd az ajtóból még egyszer visszanézve
még ennyire futotta erődből: – Utállak!
Csak fagyott levegő maradt utánad...

Telefondrótok között

Hívtál!
Nem hallottam!
Hívtalak!
Foglalt volt a vonal!
Mit tegyünk:
ha csak a telefondrótok között
bolyonghat szerelmünk.

Tolvaj éjszakák

Nézd:
mint taglóz bennünket
a napok fáradsága,
mint érinti meg agyunkat
a 360 fokos álom,
mint lopják
életünk nagyobbik felét
a surranó éjszakák;
és nézd!
az ébrenlét veszett kutyái:
a kávé, a pálinka, a cigaretta is
– az imént még hajszozták szívünk’ –
itt hunynak velünk;
és a szeretkezés illata is
kábít:
mérges lehelete,
mint a liliom-gyönyörűség...
Csak ébredni kellene –
mindig ébren élni!
De gyengül a látás,
koppanva hasra fekszik a toll,
és már a sötétség apró neszei
intenek az álom küszöbéről.

Disputa

Nevezz:
hazugnak, csirkefogónak –
s én mondom:
végtelen jó vagy!
Átkozz –
s én áldani foglak
emlékeimben.

Játék a kedvessel

Sítalp a szűz havon –
kezem úgy siklik
kedvesem nyakán, hátán...
majd ujjaim hegye
gerincén szalalozva hajlik jobbra-balra
és száguld a feszülő dombra
s megáll tétován,
hogyan azután kapaszkodjon
megint föl a vállhoz,
a hajbokor sűrűjébe –
elveszve és veszítve mindent:
létet, és bennünket uraló világot —
hogyan végre fölragyogjon
az eggyé válás tűz-csillaga!

Emlék

Fekete haja úgy csillogott,
mint bányász tenyerén
a frissen fejtett ősi rög –
s ha kibontva kontyát
lebbentette a játékos szél,
olyan volt, mint amikor az égen
fénylő tollú hollók serege száll.

Reggeli elköszönő

(Anno 1900 valamikor)

Amikor Tőled kocsink messze visz,
emlékezzél:
járt itt egy országút-csavargója,
kinek arra támadt kedve –
Veled egy ágyba keveredne!
S Te, hogy alamizsna-osztó öled melegével
erre az éjszakára befogadtál –
légy áldott érte!
De remélem: meg nem áldattál!

A messzeség végtelenje

A felejtés-szándék
acélpántjának
fémhidege int nyugalomra,
hogy ne keresselek...
Ne hívjalak,
miként öreg apó hívta
kilenc szép szál fiát:
kilenc csodaszarvasát,
mert, elrejtett a város sűrűje –
el, a messzeség végtelenje...

Spiccre magasodva

MIKÉNT kora-úrfi koromban
– tizenöt évesen – balett növendék lettem
az Állami Operaházban,
s váltam a fehér-tütüs tündéri lények,
táncoló balerinák örökéletű csodálójává,
amint egyik lábukkal spiccre magasodva,
a másikkal meg a lendületet hajszolva
szédítő szélként forogtak a reflektorfények áradatában –
ÚGY forognak most spiccre magasodott vágyaim,
h i á b a,
mert sem szerelemmel, sem szeretettel
már utol sohasem érlek!

Vállalnám

A tilalomfának gyümölcse
mérgező,

mégis lábujjhegyre ágaskodva
lopnam éjszakákon át,
vállalnám
lángpallóssal hadakozó
arkangyal szigorát,
a kiűzetést,
ha érinthetném;
elkárhoznék,
és vele mennék
bűnbe esve
egy új Paradicsomba –
ha Ő is érintene!

Napsütés

Az Andrássy úton,
az Operaház bejáratí lépcsőí előtt,
hova a Nap gazdagon szórta sugarait,
égbe emelő túsarkakon
velem szemben Ő, régi kedvesem jött –
s nekem gyökeret vert a lábam,
mert
akár a karámba zárt csikók,
szabadulni vágytak
a csipkés kosár-tartóba kényszerítették,
egykor csak nekem simuló,
szerelemtől duzzadó mellek.

Ajaj!

Tavasznak bimbót bontó virágai:
ti hiú asszonyok s ifjonti lányok
az első csalogató napsugárnak engedve
szépséges melletek a világnak kítárjátok,
s tenyérynire szabatjátok libbenő szoknyátok
míg én vágyteli zsákkal a hátamon
zihálva loholok utánatok, és mind többször
csak simuló árnyékként borulhatok rátok,
mert rajtam is fog a születési átok:
„Lám te is megöregedtél, enbarátom!”
Ó, átkozott, visszafordíthatatlan idő!

Mint Éva tiltott almája

Melled
– mint Éva tiltott almája –
kíváncsú lett,
s tenyerem idegei érzik:
mint kellene lehámozni Rólad
blúzt, szoknyát, harisnyát
és a többi titokrejtőt,
hogy végre láthassam
egész Magad.

Szemben ül a szőke lány

Két domb között a völgy,
felettük aranyból a kereszt.
Leborulnék előtte
s imát dadogva kérném:
legyen oly erős a hitem,
mint a láncon feszülő Krisztusé –
hogy mellén nem csak szemem,
de egyszer őszülő fejem is megpihenhet.

Hozzád

Csosszanó-merészséggel
indultam feléd –
hozzád!,
hogy bevalljam álmaim...
de mire eléd állhattam
elfelejtettem mit ígértetek
az álmok,
s az úton elhagytak
a számra készített szavak...
is.

Kívánság!

Már éltem én –
nem keveset,
s élni szeretnék még –
nem keveset,
hogy állhassak a fényben:
szerelmes udvarod
bűvkörében!

Láthassalak minden nap,
ölelhesselek a déli széllel,
amint hajadba kap.
És minden éjszaka velem légy,
amikor az álmoképek
éjféli delelőre érnek.

Heltai: a Régi Nők című versét folytatva

Ha egyszer megöregszem,
ha csendes lesz a szívem
talán elhagyom mind Őket,
az öröké szeretett nőket!

De addig is, addig is ...
Szeretem ŐKET!

ISBN 978-963-12-1577-9
ISSN 0866-4420

Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Simor András

2015 Vasas-Köz Kft. Nyomda
Felelős vezető Badó Géza

Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság
